

Sygn. akt II Ka 147/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale Joanny Dopierały Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu 24 czerwca 2022r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art.279§1k.k. w zw. z art.64§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z 13 stycznia 2022r., sygn. akt II K 838/21

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III dotyczącym orzeczenia o kosztach postępowania w ten sposób, że zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 516,60zł (w tym vat) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 147/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 838/21.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego orzeczeniu zarzuciła:</p> <p>1. przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z nieznanym mężczyzną, podczas gdy brak jest dowodów potwierdzających wskazaną okoliczność, bowiem z nagrania z monitoringu jak i z jego opisu wynika, że do sklepu trzykrotnie pojedynczo wchodził jeden mężczyzna: łysy, raz w czapce, a za drugim razem bez czapki oraz w kominiarce. Zatem na nagraniu nie widać trzech osób działających wspólnie i w porozumieniu. Ponadto oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz, że działał w pojedynkę, zatem brak jest powodów, aby w zakresie działania w pojedynkę podawał nieprawdę, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia przez Sąd Rejonowy w Koninie, że A. S. działał wspólnie i w porozumieniu z nieznanym mężczyzną, a to z kolei implikuje wymiar kary;</p> <p>2.rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary, bowiem A. S. niezwłocznie po</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zatrzymaniu i przedstawieniu mu zarzutów przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przecież na miejscu zdarzenia nie został przez nikogo nakryty na gorącym uczynku. Nie były konieczne dalsze jakiegokolwiek czynności dowodowe z jego udziałem. Gdyby oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu to konieczne byłyby dalsze badania porównawcze w zakresie zabezpieczonych dowodów kryminalistycznych i nie wiadomo jaki mógłby być ich skutek, a zatem jest to okoliczność wysoce łagodząca, która wpłynęła także na szybkość postępowania. Ponadto mimo przyjęcia przez Sąd Rejonowy w Koninie recydywy podstawowej, występuje możliwość wymierzenia kary łagodniejszej niż to uczynił Sąd I instancji, tj. kary 1 roku pozbawienia wolności;

3. rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary poprzez brak wzięcia przez Sąd Rejonowy w Koninie pod uwagę przy wymiarze kary nieznacznej wartości szkody majątkowej, co niewątpliwie także powinno mieć wpływ na wymierzenie łagodniejszej kary wobec oskarżonego;

4. naruszenie art. 624 § 1 k.p.k. poprzez brak zwolnienia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w sytuacji gdy istnieją podstawy do uznania, iż uiszczenie ich dla A. S. jest zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, bowiem oskarżony jest bezrobotny, zobowiązany do płacenia alimentów na dwójkę synów, a ponadto obecnie przebywa w zakładzie karnym, zatem nie ma możliwości ponoszenia kosztów procesu w

	<p>tej sprawie bez uszczerbku koniecznego utrzymania swojego oraz swoich dzieci; nadto cały szereg czynności dowodowych, w tym kosztowne badania genetyczne były prowadzone w zakresie innych osób niż oskarżony, tj. M. R. i A. K. i akurat te kosztowne czynności nie doprowadziły do ustalenia oskarżonego, a zatem A. S. nie powinien być obciążany wskazanymi kosztami sądowymi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja okazała się częściowo zzasadna i doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.</p> <p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu obrony w zakresie przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z nieznanym mężczyzną. Wbrew stanowisku obrony, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną, którego tożsamości nie udało się ustalić. W żadnym zakresie nie można podzielić twierdzenia obrony jakoby na nagraniu z monitoringu była jedna i ta sama osoba, tj. oskarżony A. S.. Osoby widniejące na nagraniu różnią się od siebie ubiorem, tj. bluzą oraz nakryciem głowy. Stanowisko obrony pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, bowiem sprowadzałoby się do przyjęcia, że oskarżony w trakcie włamania do sklepu miał czas, by zmieniać swój ubiór i nakrycia głowy. Jawi</p>		

się to jako naiwne z uwagi na fakt, iż takie działanie oskarżonego zwiększałyby ryzyko że zostanie przyłapany na gorącym uczynku w trakcie dokonywania przestępstwa, gdyż z pewnością wydłużyłoby czas trwania całego zdarzenia. Z uwagi na powyższe, nie ulega wątpliwości, iż wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stanowiły jedynie przyjętą postawę procesową, mającą na celu zapobiegnięcie ujawnienia tożsamości współnika, który wspólnie z oskarżonym uczestniczył w przestępstwie. Powyższe wyklucza zasadność dokonywania zmian w opisie czynu poprzez eliminację, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z n/n mężczyzną.

Niezasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w zakresie w jakim obrońca uznała ją za zbyt surową. Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85). Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą

różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, II KRN 198/94). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.03.2018r. sygn. II AKa 460/17, zgodnie z którym „rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.” Dodatkowo, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 31.01.2018r. w sprawie II AKa 208/17 „do uznania zasadności takiego zarzutu – (o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary) - konieczne byłoby wykazanie, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, mającego w świetle art. 53 k.k. znaczenie dla wymiaru kary. Przeciwstawienie ocenie wyrażonej przez sąd orzekający jedynie odmiennego poglądu, opartego na subiektywnym przekonaniu skarżącego, nie może

uzasadniać zarzutu błędu w zakresie wysokości orzeczonej kary.”

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że Sąd orzekający nie dopuścił się błędu przy wymiarze kary, mając na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru. Sąd I instancji ustalił w sposób indywidualny w stosunku sprawcy wymiar i rodzaj orzeczonej kary, mając na uwadze fakt, by dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej sprawcy czynu zabronionego winy. Sąd słusznie przyjął, że kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą odpowiednią, tym bardziej mając na uwadze uprzednią karalność oskarżonego. Uprzednia karalność jako okoliczność wpływająca na rodzaj i wymiar kary ma znaczenie przede wszystkim na gruncie prewencji indywidualnej, rzutuje na ocenę prawdopodobieństwa popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego w przyszłości i świadczy o nieskuteczności wcześniej stosowanych kar. Nadto Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrony, iż wartość szkody majątkowej powstałej na skutek czynu oskarżonego była nieznaczna, bowiem wynosiła ponad 8 tysięcy złotych, co dla pokrzywdzonego stanowiło dużą stratę w majątku. Wskazać przy tym należy, iż w kontekście powyższych okoliczności, obrona zbyt dużą wagę nadaje temu, iż oskarżony przyznał się do zarzuczonego czynu i w związku z tym nie były konieczne dalsze czynności dowodowe z jego udziałem. Powyższe wyklucza możliwość wymierzenia oskarżonemu kary w łagodniejszym wymiarze, tj. 1 roku pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczona kara spełni cele prewencyjne wobec oskarżonego, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Kara w tym wymiarze spełni nie tylko funkcję kompensacyjną za popełnione przestępstwo, ale będzie też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w wydanym postanowieniu z dnia 17.05.2018r. „wysokość orzekanej kary należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego i tylko wtedy, gdyby doszło do rażąco niesprawiedliwego rozstrzygnięcia w tym zakresie, sąd odwoławczy władny byłby dokonać zmiany orzeczenia.” W przedmiotowej sprawie, granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary. W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara była karą w społecznym odczuciu niesprawiedliwą, czyli niedającą się zaakceptować. Wręcz przeciwnie - wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatną do popełnionego czynu, uwzględnia wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary oraz w stopniu wystarczającym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

W odniesieniu do powyższego, w ocenie Sądu odwoławczego brak

jest podstaw, aby tak ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar kary został zmieniony, bowiem kontrola odwoławcza nie wykazała, aby zaskarżone orzeczenie było wadliwe.

Jednocześnie Sąd odwoławczy za zasadny uznał zarzut naruszenie art. 624 § 1 k.p.k. poprzez brak zwolnienia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Rację ma obrona, iż sytuacja majątkowa oraz rodzinna oskarżonego, jak również okoliczność, iż obecnie oskarżony przebywa w zakładzie karnym, uzasadnia uznanie że uiszczenie ich dla A. S. jest zbyt uciążliwe. Obciążenie tymi kosztami byłoby niecelowe również z uwagi na fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono kosztowne badania genetyczne w zakresie innych osób niż oskarżony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) wyeliminowanie z opisu czynu słów: "(...)wspólnie i w porozumieniu z n/n mężczyzną (...);

b) wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

<p>c) zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych,</p> <p>2.ewentualnie zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym;</p> <p>3.przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. S. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu za postępowanie apelacyjne wraz z podatkiem VAT, wg norm przepisanych, gdyż nie została ona opłacona w żadnej części.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, odnoszących się do ustaleń związanych z okolicznością, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z n/n mężczyzną, zatem brak jest podstaw do zmiany opisu czynu.</p> <p>Nadto Sąd nie podzielił również zarzutu rażącej niewspółmierności kary, zatem nie znalazł podstaw do zmiany jej wymiaru.</p> <p>Z kolei z uwagi na trudną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, a także fakt, że w dużej mierze koszty tego postępowania były związane z poszukiwaniami innych ewentualnie współsprawców przestępstwa, zasadny okazał się wniosek o zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji, jak również o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.</p>		

Zasadny okazał się także wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. S. kosztów obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, wobec złożonego oświadczenia, iż koszty te nie zostały uiszczone w żadnej części.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Wina oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu, orzeczona kara pozbawienia 0.2 wolności, orzeczenie w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia 0.3 wolności okresu zatrzymania oskarżonego.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego. W toku kontroli instancyjnej nie dopatrzone się uchybień w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności jak i w zakresie zaliczenia na jej poczet okresu zatrzymania oskarżonego.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>0.0.1 Sąd zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III dotyczącym orzeczenia o kosztach postępowania w ten sposób, że zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy mając na uwadze trudną sytuację majątkową oraz rodzinną oskarżonego, jak również okoliczność iż oskarżony obecnie przebywa w zakładzie karnym i nie ma możliwości podjęcia zatrudnienia, a także fakt, że w dużej mierze koszty tego postępowania były związane z poszukiwaniami innych ewentualnie współsprawców przestępstwa, za zasadną uznał zmianę zaskarżonego wyrok w punkcie III dotyczącym orzeczenia o kosztach postępowania w ten sposób, że zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem</p>		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	<p>Sąd na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. S. kwotę 516,40 złotych (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.</p>

1PODPIS
Agata Wilczewska

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Opis czynu, wymierzona kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana